

A. Mackiewicz

Reszel, st. II, wykop 6, gm. loco, woj.
olsztyńskie, AZP 18-67/-

Informator Archeologiczny : badania 28, 117-118

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Racibórz, Kościół Dominikanek (kaplica św. Dominika), woj. katowickie — patrz: późne średniowiecze

Racibórz, Kościół Dominikanek (prezbiterium), woj. katowickie — patrz: późne średniowiecze

Reszel, st. II, wykop 2
gm. loco, woj. olsztyńskie
AZP 18-67/—

ARCHEO-ADAM

Badania prowadził mgr A. Mackiewicz. Finansowane przez J. Kurstaka (inwestor prywatny). Pierwszy sezon badań. Rejon fosy miejskiej, XV-XX w.

Nadzory archeologiczne przy pl. Paderewskiego prowadzono od 17.09. do 4.10.1994 r. Objęły one swym zasięgiem teren działki budowlanej pod budynek mieszkalno-usługowy (numer geodezyjny 219). Obszar prac ziemnych znajduje się na skraju starego miasta Reszla, które wraz z „otuliną” objęte jest ochroną konserwatorską (strefa B) i przebiega w rejonie fosy miejskiej, co determinowało konieczność przeprowadzenia nadzorów archeologicznych. Teren badań to wykop w kształcie nieregularnego wieloboku o wymiarach 11 x 6 x 2 x 3 x 1 x 2 x 10 x 10 m. Projektowany budynek o podstawie 10 x 12 m będzie przedłużeniem pierzei zachodniej w północnej części ul. Jagiełły. Od strony południowej graniczy ze ścianą północną (szczytową) budynku nr 20 przy tej ulicy. Wykop wytyczono zgodnie z projektem. Miał on ok. 120 m² i nieregularną głębokość, ze względu na fakt. usytuowania na zasypanej fosie. W części północnej i północno-zachodniej calec zalegał na głębokości ok. 3,5 m, natomiast w kierunku południowym i północno-wschodnim gwałtownie opadał, osiągając przy profilach północno- i południowo-wschodnim głębokość 5,5 m, opadając wyraźnie jeszcze w kierunku południowo-wschodnim. Tak więc deniwelacja stropu calca na odcinku ok. 5 m wynosiła tu ok. 2,5 m. Jego strop w narożniku zachodnim zalegał na wysokości bezwzględnej 108,7 m n. p. m., natomiast w narożniku wschodnim 106,1 m n. p. m. W tej części wykopu nie prowadzono prac ziemnych do calca, a jedynie wykonano wiercenia celem sprawdzenia głębokości zalegania warstw stabilnych, po czym wykonano niewielkiej średnicy wkopy (ok. 1,5 m) i zapuszczono kręgi betonowe stanowiące podstawę słupów, na których wsparto fundamenty. W obrębie wykopu natrafiono na fragm. kanalizacji drewnianej prowadzącej z północy w kierunku fosy.

Z zabytków ruchomych na uwagę zasługują 3 całkowicie wyklejone dzbany, które można datować na XV-XVI w., duży fragm. XVIII-wiecznego trójnóżka polewanego wewnątrz, z całkowicie zachowanym uchwytem, mały polewany wewnątrz talerzyk z tego samego okresu, fragm. kafli plicinowych i miskowych (XVII-XVIII w.), fragm. przedmiotów skórzanych (głównie obuwia) oraz fragm. naczyń szklanych.

Dokumentacja znajduje się w archiwum Państwowej Służby Ochrony Zabytków w Olsztynie oraz Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie (wraz z materiałami).

Reszel, st. II, wykop 6
gm. loco, woj. olsztyńskie
AZP 18-67/—

ARCHEO-ADAM

Badania prowadził mgr A. Mackiewicz. Finansowane przez I. Drabent (inwestor prywatny). Pierwszy sezon badań. Stare miasto, XVII-XX w.

Prace archeologiczne przy ul. Podzamcze 12 prowadzono 19-24.10.1994 r. Objęły one swym zasięgiem teren działki budowlanej pod budynek usługowo-mieszkalny (nr geode-

zyjny: 202/7). Teren ten to niewielki plac o wymiarach 6,8 x 7,4 m (podstawa projektowanego budynku to 6,4 x 6,6 m), będący przedłużeniem zabudowy zachodniej pierzei ul. Podzamcze, od strony północnej oddzielony od tej zabudowy pustą jeszcze działką o numerze geodezyjnym 202/6. Ponieważ projektowany budynek nie miał mieć podpiwniczenia, wykop wytyczono zgodnie z projektem i poprowadzono rowami o szerokości ok. 1 m i głębokości nie przekraczającej 1,2 m. Z tego też względu (brak eksploracji części środkowej wykopu) poszczególne odcinki zostały odpowiednio oznaczone jako wykop 6A (część wschodnia od strony zamku), 6B (część południowa prostopadła do ul. Podzamcze), 6C (część zachodnia równoległa do ulicy) i 6D (część północna prostopadła do ulicy). Możliwości interpretacyjne były w znacznym stopniu utrudnione ze względu na niewielkie wymiary wykopu oraz brak pełnej eksploracji, która umożliwiłaby osiągnięcie poziomu całkowego, a tym samym uchwycenie całości nawarstwień kulturowych po średniowiecze włącznie. Można jednakże stwierdzić, iż w wykopie 6 zarejestrowano w zasadzie kontynuację nawarstwień i konstrukcji architektonicznych, które zostały zadokumentowane w obrębie wykopu 5. Tak więc uchwycono tu dalszy fragm. piwnicznej zabudowy obecnej ul. Podzamcze. Zabudowa ta ulegała licznym zniszczeniom i przeobrażeniom, które były spowodowane pożarami w l. 1806, 1841 i 1917, jak również działaniami 1945 r. Cała zadokumentowana stratygrafia obejmuje swym zakresem jedynie czasy nowożytny i współczesne, co zostało potwierdzone m.in. materiałem zabytkowym. Nieliczne fragm. ceramiczne, które mogą mieć średniowieczną metrykę, znalazły się tu na skutek przemieszania warstw średniowiecznych z nowożytnymi, co należy wiązać z częstymi pracami budowlanymi. Dominującą grupą zabytków pozyskanych w trakcie eksploracji wykopu 6, w przeciwieństwie do innych stanowisk miejskich, stanowią kafle, i to zarówno miskowe, jak płycinowe. Obie grupy po analizie ich formy i zdobnictwa (kafle płycinowe) można śmiało datować na l. poł. XVII, a nawet XVI w., zalegały jednak w warstwach XVIII/XIX-wiecznych, co może być związane z faktem, iż były to przedmioty długotrwałego użytkowania i niejednokrotnie mogły funkcjonować nawet w XVIII w. Natomiast naczynia ceramiczne cechuje duże rozdrobnienie. Ponadto pozyskano fragment dna dużego naczynia klepkowego (beczki) i klepkę cebrzyka bądź niewielkiego wiaderka (18 cm wysokości).

Dokumentacja znajduje się w archiwum Państwowej Służby Ochrony Zabytków w Olsztynie oraz Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie (wraz z materiałami).

Rudy, gm. Kuźnia Raciborska, woj. katowickie — patrz: późne średniowiecze

Rzeszów-Ratusz
AZP 103-76/—

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Badania prowadził mgr Antoni Lubelczyk. Finansowane przez Urząd Miejski w Rzeszowie. Badania 1993 i 1994. Obiekt nowożytny i późnośredniowieczny.

Od września 1993 do końca 1994 r. prowadzono nadzór archeologiczny nad szeroko zakrojonymi pracami związanymi z remontem kapitalnym ratusza w Rzeszowie. W trakcie prac zabezpieczających wyeksplorowane zostały wszystkie pomieszczenia wewnątrz budynku aż do posadowienia fundamentów oraz wąski pas na zewnątrz budynku. Odsłonięto szereg murów kamiennych, kamiennie-ceglanych i ceglanych o chronologii od XVI do k. XIX w. Z wypełniska wykopów uzyskano sporo materiału ceramicznego i kafli od późnego średniowiecza po okres współczesny. Obserwacja nawarstwień kulturowych oraz poziomu posadowienia fundamentów wskazuje, iż wschodnią partia ratusza jest głębiej posadowiona, bardziej naruszona i starsza (tutaj występują zarówno najstarsze mury, jak i materiał ceramiczny).

Analiza przekazów pisanych, planów, map i widoków oraz materiału ceramicznego pozwoliła na ogólne rozwarstwienie odsłoniętych murów. Najwyraźniej uchwycono został